

Τέτοια φίλε Περικλέτο,
 με κιθάρα κι' όργανέτο
 τόσαις θραυς γλυκοφάλλο
 γιὰ τὸν ζένο τὸν μεγάλο.

Μὰ κι' αὐτὸς βαθεῖα κοιμάται σὲν κι' ἑμᾶς τοὺς ἀφανεῖς,
 τοὺς τυχαίους, τοὺς προστύχους,
 καὶ δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς
 ὅστων ὀργάνων μου τοὺς ἡχούς.

**Ἐπιστολὴ δευτέρα
 τῆς πρώτης μικροτέρα.**

Ἄδελφί μου Περικλέτο, χαριετόματα πολλά...
 ἕως σήμερα περνοῦμε μὲς ὅσῃν Κέρκυρα καλὰ...
 γράψε μου καὶ οἰς πῶς πάτε ὅσῃν Ἀθῆν' ἀπὸ μυαλά.

Μὲ τὸν Κάϊζερ τυχαίως ἀνταμώθηκα ὁδὸν δρόμο
 καὶ τὸν χάρισα ὁδὸν ὄμοιο,
 μὰ κι' αὐτὸς τὰ δῆρ' μου χέρια μὲ δάχτυλα μου πᾶνε
 καὶ μ' ἐρώτησεν τί κάνω, καὶ τὸν ῥώτησα τί κάνεις.

Ὁ μέγας Ἀδοκράτωρ σοὺ πάει, κοινεῖλῃ,
 τόσο γίνεται ἑκὸς μας καὶ φιλέλλῃ πρὸς πολὺ.
 Τοῦτο πρέπει δέχως ἄλλο καὶ πρὸς ἄλλους τοὺς ἐγ' εἶπει
 νὰ τὸ κάνωσ ὁμίλια...
 μὲ τοῦ Κάϊζερ τοὺς τρόπους ἐκατέλαβα πῶς θέλει
 τὴν δέξῃ μας τὴν φίλια.

Ἔγινε, ξερὸ καφέλι,
 μὲ συνάντησιν καὶ πάλι
 μὲ τὸν Κάϊζερ δευτέρα
 καὶ πολὺ σπουδαιότερα.

Ἐί μοῦ λεί, Φασουλῃ,
 κι' ἐμπροστά μου σταματᾷ,
 καὶ μὲ σοβαρὸ πολὺ
 γιὰ τὰ σκάουτ μ' ἐρωτᾷ.

Κι' ἐγὼν τοῦκα, Περικλέτο, τὴν δέξῃ μου τὴν ἰδέα,
 πλὴν μὲς ἔκοφε ὅσῃ μέση ζαφνεκὴ βροχὴ ράγδαία,
 κι' ἔτσι λέγοντας γιὰ σκάουτ ἐγινήκαμε παιζιὰ
 κι' ἀπὸ τότε δὲν θυμοῦμαι νὰ τὸν ξαναἶδα πιά.

Πῆς ὅσῃν Κόντα — Θεοτόκῃ πῶς ὁ χρόνος καταπαίγει
 κι' εἶδῃ νάβῃ δέχως ἄλλο πρὶν ὁ Κάϊζερ νὰ φύγῃ.
 Πρέπει πρόξενος μεγάλης ὀφελείας νὰ γενῃ
 τοῦ σκηπτοῦχου τοῦ βροντιάντου ἢ μικρὰ διαμονή.

Ἀνεξεῖστω πῶς τυχαίως καὶ χωρὶς σκοπὸ, κολλήγα,
 ὅτ' ὀφρακομιετὸ πῆγα,
 κι' ὁμοφώνως ὁ τραλλοῖ,
 πορὸ ὀλίγο, πορὸ πολὺ,
 μ' ἐρωτοῦσαν γιὰ τὰ σκάουτ καὶ γιὰ τὸν Φουρνεῖ τὸν Γάλλο
 κι' ἔνα λόγῃ τῆς παντάρια μού' ἔγυθασαν νὰ τοὺς βγάλω.

Διαρκῆς νεροποντῃ
 καὶ βαρὸνθουπος βροντιῃ.
 Ὁμῶσιν χαίμαρρος μὲς πνίγει
 μ' ἀστραπὸβροντα βαρεῖα,
 κι' ἂν ὁ Κάϊζερ δὲν φύγῃ
 δὲν θά' ὄοιμε ξασταρξά.

Μ' ἀντάμωσ' ἕνας ραδιὸς
 ὅσῃν Σπιανάδα Γερμανός,
 καὶ χάριν ἀσπιότητος ἐν ἀγορᾷ πληθοῦσῃ
 μ' ἔομιμος, βρὸ Περικλῆ, καὶ μὸδ' ἄγαλε τὸ μεδοῖ.